

Sygn. akt XV Ca 111/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Paszyńska-Michałowska

Sędziowie: SSO Maciej Agaciński

SSO Agata Szlingiert (spr.)

Protokolant: prot. sąd. Agata Lipowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2015 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku (...) Sp. z o.o. w S.

przy udziale I. S. i J. J. (1)

o stwierdzenie nabycia spadku po J. J. (2)

na skutek apelacji wniesionej przez uczestniczkę postępowania I. S.

od postanowienia Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 14 października 2014 r.

sygn. akt I Ns 2831/11

postanawia:

1. oddalić apelację;

2. zasądzić od uczestniczki I. S. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

/-/ M. Agaciński /-/ A. Paszyńska-Michałowska /-/ A. Szlingiert

Sygn. akt XV Ca 111/15

UZASADNIENIE

W dniu 7 grudnia 2011 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. wniosła o stwierdzenie, iż spadek po J. J. (2) (dłużniku wnioskodawczyni), nabyła na podstawie ustawy jego córka - I. S..

Postanowieniem z dnia 8 maja 2012 r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na skutek braku podania przez wnioskodawczynię w terminie przez Sąd wskazanym aktualnego adresu zamieszkania uczestnika postępowania J. J. (1) albo przedłożenia w tym terminie odpisu wniosku.

Pismem z dnia 26 listopada 2012 r. wnioskodawca złożył wniosek o podjęcie przedmiotowego postępowania i ustanowienie kuratora procesowego dla nieznanego z miejsca pobytu uczestnika J. J. (1).

Postanowieniem z 8 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy podjął zawieszony postępowanie i ustanowił kuratora procesowego dla uczestnika J. J. (1).

Postanowieniem z dnia 14 października 2014 r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu :

1. stwierdził, że spadek po J. J. (2), zmarłym dnia (...) r. w P., ostatnio stale zamieszkałym w L., na podstawie ustawy nabyły dzieci: I. S. (córka J. i U.) i J. J. (1) (syn J. i U.), każde z nich w 1/2 części,
2. przyznał kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu uczestnika J. J. (1) w osobie K. N. wynagrodzenie w kwocie 60 zł, które w całości nakazał wypłacić z uiszczonyj zaliczki,
3. zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 1.166,66zł tytułem zwrotu części kosztów postępowania,
4. pozostałymi kosztami postępowania obciążył wnioskodawcę i uczestników w zakresie dotychczas poniesionym.

Podstawę powyższego orzeczenia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania:

Spadkodawca, J. J. (2) zamieszkiwał przed śmiercią w L. przy ul. (...) ze swoją córką - I. S.. Był wdowcem. Z małżeństwa z U. J. miał dwoje dzieci - I. S. i J. J. (1). Uczestnik J. J. (1), z ostatniego adresu stałego pobytu w L. przy ul. (...) wymeldował się w dniu 21 maja 2003 r. Spadkodawca jest dłużnikiem wnioskodawcy na skutek zawarcia przez wnioskodawcę z W. (...) umowy powierniczego przelewu wierzytelności wynikającej z zadłużenia spadkodawcy z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 8 stycznia 2009 r. na kwotę w wysokości 10.000 zł. Spadkodawca zmarł w dniu (...) w P.. Przedmiotowe postępowanie jest pierwszym o stwierdzenie nabycia spadku po J. J. (2). Uczestnicy postępowania - I. S. i J. J. (1) nie składali ani przed sądem, ani przed notariuszem oświadczenia o odrzuceniu spadku po zmarłym. Żaden z uczestników nie zawierał ze zmarłym umowy w formie aktu notarialnego o zrzeczeniu się dziedziczenia i nie został przez sąd uznany za niegodnego dziedziczenia po zmarłym, nie sporządził poświadczenia dziedziczenia u notariusza. W skład spadku nie wchodzi gospodarstwo rolne.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o następujące dowody zgromadzone w aktach sprawy: pismo Urzędu Miasta P. (k.28), pismo Urzędu Miasta L. (k. 11), pismo Centrum (...) (k.40), odpis aktu urodzenia J. J. (1) (k. 70), odpis aktu małżeństwa I. S. (k. 12), umowę pożyczki wraz z umową przelewu wierzytelności (k. 8-9), odpis aktu zgonu (k. 10).

Oceniając zgromadzony materiał dowodowy, Sąd I instancji nie znalazł podstaw, by zakwestionować z urzędu autentyczność i wiarygodność przedstawionych dokumentów urzędowych .

Dokonując rozważań prawnych Sąd Rejonowy zważył, że wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wskazał, że do dziedziczenia po zmarłym J. J. (2) doszło na podstawie ustawy, gdyż spadkodawca nie pozostawił żadnego testamentu. Prawo polskie zna dwa tytuły powołania do spadku: ustawę i testament (art. 926 § 1 k.c.). Dziedziczenie ustawowe co do całości spadku następuje wtedy, gdy spadkodawca nie powołał spadkobiercy albo gdy żadna z osób, które powołał, nie chce lub nie może być spadkobiercą.

Jak stanowi art. 931 § 1 k.c., w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci spadkodawcy oraz jego małżonek; dziedziczą oni w częściach równych. Jednakże część przypadająca małżonkowi nie może być mniejsza niż jedna czwarta całości spadku.

Przepis art. 1012 k.c. wprowadza dwie możliwości przyjęcia spadku przez spadkobiercę: przyjęcie proste (bez ograniczenia odpowiedzialności za długi spadkodawcy) oraz przyjęcie z dobrodziejstwem inwentarza (z ograniczeniem tej odpowiedzialności). Spadkobierca jest również uprawniony do odrzucenia spadku. Oświadczenie o wybranej treści spadkobierca jest zobowiązany złożyć w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym dowiedział się o tytule swego powołania (art. 1015 k.c.). Brak oświadczenia spadkobiercy w powyższym terminie jest jednoznaczny z prostym przyjęciem spadku.

Ustalony w art. 1015 § 1 k.c. termin do złożenia oświadczenia woli ma charakter terminu zawitego z zakresu prawa materialnego, uprawnienie spadkobiercy wygasa wraz z jego upływem, w żadnym więc przypadku nie może on zostać przywrócony.

Zgodnie z dyspozycją art. 672 k.p.c. jeżeli zapewnienie spadkowe nie było złożone albo jeżeli zapewnienie lub inne dowody nie będą uznane przez sąd za wystarczające, postanowienie w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku może zapaść dopiero po wezwaniu spadkobierców przez ogłoszenie. Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z przepisami art. 673-674 k.p.c., na terminie rozprawy w dniu 26 września 2013 r. postanowił zamieścić w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, (...) oraz tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta L. Sądu Rejonowego ogłoszenia wzywającego spadkobierców, aby w terminie sześciu miesięcy od chwili ukazania się tego ogłoszenia zgłosili się do Sądu spadku i udowodnili nabycie spadku, pod rygorem ich pominięcia w postanowieniu o stwierdzenie nabycia spadku. Po upływie wskazanego terminu, na podstawie art. 675 k.p.c., została wyznaczona rozprawa na dzień 17 lipca 2014 r., która została odroczone do dnia 14 października 2014 r. ze względu na nieusprawiedliwioną nieobecność uczestniczki i jej wniosek o odroczenie. Na terminie żadnej z rozpraw nie zgłosił się inny spadkobierca zmarłego.

Zgodnie z przytoczonymi wyżej przepisami, a także brakiem oświadczenia spadkobierców I. S. i J. J. (1) o odrzuceniu spadku w zawitym terminie sześciu miesięcy od dnia uzyskania wiedzy o tytule powołania Sąd stwierdził, iż nabyli oni spadek po zmarłym na podstawie ustawy, każdy z nich po 1/2 części. Biorąc powyższe pod uwagę i na podstawie powołanych przepisów Sąd Rejonowy orzekł jak w pkt 1) postanowienia.

Ustanowienie kuratora zostało przez Sąd Rejonowy nastąpiło na podstawie art. 143 k.p.c. na wniosek wnioskodawczyni (będącej osobą zainteresowaną w sprawie), po uprawdopodobnieniu przez nią, iż miejsce pobytu uczestnika nie jest znane poprzez przedłożenie stosownej dokumentacji (art. 144 k.p.c.). Zgodnie z § 3 art. 144 k.p.c., od momentu ogłoszenia postanowienia w tym zakresie, doręczenie pism uczestnikowi J. J. (1) stało się skutecznego z chwilą doręczenia ich wyznaczonemu przez Sąd kuratorowi.

Sąd Rejonowy przyznał kuratorowi wyznaczonemu dla nieznanego z miejsca pobytu uczestnika J. J. (1) wynagrodzenie zgodnie z § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych (Dz.U.2013, poz. 1476), wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny, przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych. Według dyspozycji § 9 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), wysokość stawki minimalnej za sprawę związaną ze stwierdzeniem nabycia spadku wynosi 60 zł.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z treścią art. 520 § 1 k.p.c. obciążając wnioskodawcę i uczestników kosztami postępowania w zakresie dotychczas poniesionym, z wyjątkiem kosztów poszukiwania spadkobierców w drodze ogłoszeń prasowych. Sąd I instancji wskazał, że włożenie obowiązku zwrotu kosztów na jednego lub niektórych uczestników postępowania nieprocesowego może mieć miejsce tylko wtedy gdy odpowiada to względem słuszności, a spełnione zostają przesłanki określone w art. 520 § 2 k.p.c. (J. Bundowska, A. Zieliński, Palestra 1995/7-8 s. 58). Zatem Sąd może odejść od powyżej wskazanej zasady i nie obciążać poniesionymi kosztami wnioskodawcy tylko w sytuacji, gdy uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub ich interesy są sprzeczne. Szczegółowa analiza niniejszej sprawy jednoznacznie wskazuje, że wszystkie strony postępowania były zainteresowane wynikiem postępowania w równym stopniu. Niemniej jednak uczestniczka postępowania I. S. mimo prawidłowego wezwania jej przez Sąd do osobistego stawiennictwa na terminie rozprawy w dniu 26 września 2013r. pod rygorem poszukiwania spadkobierców w drodze ogłoszeń prasowych na jej koszt, nie stawiała się i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności. W ocenie Sądu Rejonowego uczestniczka swym zachowaniem przyczyniła się do przedłużenia przedmiotowego postępowania i wywołała konieczność poszukiwania spadkobierców

w drodze ogłoszeń prasowych. Zatem czynność ta winna obciążać ją i to pomimo wpłaconej przez wnioskodawcę zaliczki na tą czynność.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła uczestniczka postępowania I. S., zaskarżając je w całości i domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu postanowieniu skarżąca zarzuciła:

1. nieważność postępowania polegającą na pozbawieniu uczestniczki możliwości obrony jej praw, ponieważ usprawiedliwiła swoją nieobecność na ostatniej rozprawie, a mimo to Sąd wydał orzeczenie;
2. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy polegających na zaniechaniu ustalenia czy brat uczestniczki posiada testament.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca domagał się:

1. odrzucenia apelacji
2. zasądzenia od uczestniczki na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Ewentualnie:

1. oddalenia apelacji
2. zasądzenia od uczestniczki na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestniczki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że nie było podstaw do odrzucenia apelacji, czego żądał wnioskodawca twierdząc, że nieprzesłanie mu bezpośrednio przez pełnomocnika uczestniczki pisma z dnia 4 grudnia 2014r. zawierającego usunięcie braków formalnych apelacji, winno skutkować zwrotem pisma, a w konsekwencji odrzuceniem apelacji.

Zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w toku sprawy adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy oraz radca Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami. Do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą. Pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. Jak stanowi zaś przepis art. 132§ 1¹ k.p.c. przepis § 1 nie dotyczy wniesienia pozwu wzajemnego, apelacji, skargi kasacyjnej, zażalenia, sprzeciwu od wyroku zaocznego, sprzeciwu od nakazu zapłaty, zarzutów od nakazu zapłaty, wniosku o zabezpieczenie powództwa, skargi o wznowienie postępowania, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i skargi na orzeczenia referendarza sądowego, które należy złożyć w sądzie z odpisami dla strony przeciwnej.

Wnioskodawca, który na uzasadnienie swego wniosku o odrzucenie apelacji, powołał uchwałę Sądu Najwyższego z dnia z dnia 17 lipca 2014r. (III CZP 47/14) najwyraźniej nie zapoznał się dokładnie z jej treścią i uzasadnieniem. W uchwale tej Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że przepis art. 132 § 1¹ k.p.c. dotyczy również wniesionego przez pełnomocnika odpisu pisma procesowego zawierającego uzupełnienie braków formalnych apelacji, a Sąd Okręgowy powyższy pogląd podziela.

Oznacza to, że także pismo stanowiące usunięcie braków formalnych apelacji (podobnie jak apelacja), powinno być złożone w sądzie z odpisami dla strony przeciwnej, gdyż w tym wypadku nie obowiązuje zasada doręczeń

bezpośrednich wynikająca z art. 132§1 k.p.c. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy trafnie wskazał, że charakter odpisu pisma wniesionego na skutek zarządzenia zobowiązującego do usunięcia braków formalnych apelacji wskazuje, że jest on częścią tego środka odwoławczego jako pisma wszczynającego postępowania apelacyjne. Nie ma on charakteru samodzielneho, jest wyłącznie uzupełnieniem dotkniętej stwierdzonymi brakami formalnymi apelacji. Pismo to jest składane w celu uzupełnienia (poprawienia) treści środka odwoławczego. Odpis omawianego pisma stanowi brakujący element wniesionej apelacji. Dopiero oba pisma procesowe łącznie stanowią podstawę do oceny, czy apelacja spełnia wszystkie określone przez ustawodawcę wymagania. To z kolei jest podstawą do weryfikacji, czy wniesienie środka odwoławczego było prawidłowe i dopuszczalne, a w konsekwencji, czy jest możliwe nadanie mu dalszego biegu, czy też zachodzi podstawa do odrzucenia apelacji. Charakter obu wskazanych pism przemawia przeciwko różnicowaniu ich z punktu widzenia skutków procesowych, w tym w zakresie zasad ich doręczenia. Skoro przyjmuje się, że przewidziany w art. 132 § 1¹ k.p.c. rygor dotyczy odpisu pisma procesowego w postaci apelacji, to trudno wskazać racjonalne powody niestosowania go także do odpisu pisma procesowego uzupełniającego braki formalne tego środka odwoławczego.

Przechodząc zaś do oceny zarzutów zawartych w apelacji, należy wskazać, że były one niezasadne. W szczególności Sąd Okręgowy nie dopatrzył się zarzucanej w apelacji nieważności postępowania, której skarżąca upatrywała w braku odroczenia ostatniej rozprawy mimo usprawiedliwienia jej nieobecności.

Zgodnie z art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw.

Ocena, czy doszło do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw, powinna być dokonywana przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych jednolicie przyjmuje się, że strona jest pozbawiona możliwości obrony swych praw, gdy wskutek uchybień procesowych nie może brać udziału w istotnej części postępowania i nie ma możliwości usunięcia skutków tych uchybień na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku. Jeżeli strona na skutek wadliwości procesowych sądu nie mogła uczestniczyć i nie uczestniczyła w rozprawie bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia to zachodzą podstawy, by przyjąć, że strona ta została pozbawiona możliwości obrony swych praw (tak: m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 sierpnia 2013 r. sygn. akt I ACa 247/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1974 r. II CR 155/74 OSP 1975/3/66, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2002 r. II CKN 822/00).

W niniejszej sprawie skarżąca była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, który był obecny na ostatniej rozprawie – w dniu 14 października 2014r. i już z tego powodu nie było podstaw do przyjęcia, że uczestniczka była pozbawiona możliwości obrony swych praw. W ocenie Sądu Okręgowego, w rozpatrywanej sprawie nie istniały też przesłanki do odroczenia rozprawy wyznaczonej na dzień 14 października 2014r., wynikające z treści art. 214 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przezwyciężyć. Zgodnie z art. 214¹ § 1 k.p.c. usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby stron, ich przedstawicieli ustawowych, pełnomocników, świadków i innych uczestników postępowania, wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego. Na rozprawę w dniu 14 października 2014r. stawiała się pełnomocnik uczestniczki, bez żadnego dokumentu usprawiedliwiającego nieobecność uczestniczki z powodu choroby, zapowiadając jedynie przedłożenie zwolnienia (...), co – świetle powyższego przepisu - nie jest wystarczającym usprawiedliwieniem nieobecności z powodu choroby. Ponadto, z przedłożonego w toku postępowania odwoławczego zaświadczenia lekarskiego z 9 października 2014r. wystawionego przez lekarza specjalistę ortopedii i traumatologii wynika, że skarżąca może chodzić (k. 168), a więc – zdaniem Sądu odwoławczego - także przyjść do sądu, natomiast zaświadczenia wystawionego przez lekarza sądowego w dalszym ciągu apelująca nie przedłożyła.

Reasumując, w rozpatrywanej sprawie nie było podstaw do odroczenia ostatniej rozprawy, bo nieobecność skarżącej nie była usprawiedliwiona, a ponadto I. S. była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, obecnego na rozprawie. W konsekwencji nie doszło do pozbawienia skarżącej obrony jej praw.

Prawidłowości zaskarżonego orzeczenia nie podważa też podniesiony przez skarżącą zarzut niewyjaśnienia przez Sąd Rejonowy, czy jej brat- uczestnik J. J. (1) posiada testament.

Po pierwsze należy wskazać, że przez trzy lata trwania postępowania, uczestniczka nie podnosiła kwestii istnienia ewentualnego testamentu. Po wtóre umknęło jej uwadze, że wobec czterokrotnego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa uczestniczki na rozprawach pomimo wezwania do osobistego stawiennictwa (w dniach: 13 marca 2012r., 8 maja 2012r., 11 czerwca 2013r. i 26 września 2013r.), nie można było odebrać od niej zapewnienia w trybie art. 671 k.p.c., a w konsekwencji Sąd Rejonowy wezwał spadkobierców przez ogłoszenie w trybie art. 672 k.p.c. - 674 k.p.c. Przepis art. 672 k.p.c. stanowi, że jeżeli zapewnienie nie było złożone albo jeżeli zapewnienie lub inne dowody nie będą uznane przez sąd za wystarczające, postanowienie w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku może zapaść dopiero po wezwaniu spadkobierców przez ogłoszenie. Zgodnie z przepisem art. 676 k.p.c., jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia o wezwaniu spadkobierców nikt nie zgłosił nabycia spadku albo, zgłoszący je, nie udowodnił go na rozprawie, sąd wyda postanowienie stwierdzające nabycie spadku przez spadkobierców, których prawa zostały wykazane, a w ich braku - przez Skarb Państwa jako spadkobiercę ustawowego. Ani uczestnik J. J. (1), ani jakiegokolwiek inne osoby nie zgłosiły swych praw, wynikających z ewentualnego testamentu, a tym bardziej ich nie udowodniły. Dlatego Sąd I instancji prawidłowo stwierdził nabycie spadku po J. J. (2) na podstawie ustawy (art. 926§ 2 k.c. w zw. z art. 931§1 k.c.) przez dzieci spadkodawcy I. S. i J. J. (1) po 1/2 części.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 520§ 2 k.p.c., obciążając tymi kosztami apelującą. Wynagrodzenie pełnomocnika wnioskodawcy w wysokości 60 zł zostało określone na podstawie §8 pkt. 2 w zw. z § 12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 490) i podlegało zasądzeniu od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy w punkcie 2. postanowienia.

/-/ M. Agaciński /-/ A. Paszyńska- Michałowska /-/ A. Szlingiert